

seinud: se üks pöid oli ükspäinis ilma tegematta. Ommas kurvastuses ei paanud se mees Josepid tähhele enne kui ta õige temma liagi oli jõudnud, ja tedda terreas. Oh^hades wastas se mees Josepi terretamispeäle, ja jäi seisma nenda kui Josep tedda olli leidnud. Siis küsis Josep temmalt: „Mis so süddant nenda „kurvastab, kälamees?“

Se mees. Miks mo südda ei pea kurb ollema, kui Jummal mind waest meest nenda raskest on nuhtlend? üks hobbone ja paar härja mul olli, et ei piddand teisel mehhel parremad ollema: nüüd mets murdis mo ühhe härja ja hobbose. Misga ma nüüd pean pöids herrima! Keif mu kulla rahwas on ommad oddrad mahhateinud, kui sa nääd: minnul waesel mehhel ükski on oddrad teggematta ja jäwadki teggematta. Misga ma nüüd pean tallo ülespidama, ja

ja rammotumad lapsed ülle talwe toitma? jo minnut t llopoega ei sa!

Josep. Käl se on üks willest luggu! Millal sulle siis se äppardus sattus?

Se mees. Minnewal pühapäwa õsel.

Josep. Õsel? — Se on üks imme assi! Kas siis metsalised õige so lauta tulid, ja sinno lojused murdisid?

Se mees. Ei mitte, õiges süggawas metsas.

Josep. Kuida siis so lojused õsel metsa said? üks karjane neid koi ei aiand?

Se mees. Küllap nemmad karjaga koi on tulnud, nenda ku keif rahwas rälroad: agga jo nemmad õsel jälle metsa taggasi läksid.

Josep. Kuida nemmad siis labti peäsesid, kui sinna neid õhtal wisipärrast kiinni pannid?

Se mees. Seeb se minno willestus olli, et ma neid kiinni ei paanud. — Kui meie mino